

7 Σεπτεμβρίου 2020

Η συγκλονιστική ιστορία της Λέλας Καραγιάννη - Η ηρωίδα της Εθνικής Αντίστασης

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα

Η Λέλα Καραγιάννη γεννήθηκε το 1898 στο χωριό Λίμνη Ευβοίας και ήταν κόρη του Αθανασίου Μηνόπουλου και της Σοφίας Μπούμπουλη. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της έμεινε στην Αθήνα, όπου γνώρισε και παντρεύτηκε τον σμυρνιό

φαρμακοποιό Γεώργιο Καραγιάννη

«Απονέμουμε στην Ελληνίδα αγωνίστρια της Εθνικής Αντίστασης 1941-1944, αρχηγό της Οργάνωσης Πληροφοριών και Δολιοφθοράς “Μπουμπουλίνα”, Λέλα Καραγιάννη, για τον απaráμιλλο ηρωισμό της, την αυτοθυσία και την αφοσίωση που επέδειξε προς το ελληνικό Έθνος, τα οποία την κατέστησαν στη μνήμη όλων των Ελλήνων και Ελληνίδων ως Εθνικό ιδεώδες, τον βαθμό του ταξιάρχου επί τιμή». Με αυτήν τη λιτή αναφορά, επτά δεκαετίες μετά την εκτέλεσή της, η προσφορά της Λέλας Καραγιάννη κερδίζει μία ακόμη αναγνώριση. Σύμφωνα με το Προεδρικό Διάταγμα, που εκδόθηκε στη Διαύγεια, η Λένα Καραγιάννη ανακηρύσσεται ταξίαρχος επί τιμή. Στην απόφαση αυτή οδηγήθηκε η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου έπειτα από σχετική πρόταση του υπουργού Εθνικής Αμυνας Νίκου Παναγιωτόπουλου και απόφαση του Συμβουλίου Αρχηγών Γενικού Επιτελείου, τιμώντας τη μνήμη της «Μπουμπουλίνας» του 1940.

Είχε προηγηθεί το 1947 η μετά θάνατον βράβευση με το Βραβείο Αρετής και Αυτοθυσίας από την Ακαδημία Αθηνών, ενώ το 2011 κέρδισε τον τίτλο του Δικαίου των Εθνών από το Ίδρυμα για τη Μνήμη των Μαρτύρων και των Ηρώων.

Η δράση στην Κατοχή

Η Λέλα Καραγιάννη γεννήθηκε το 1898 στο χωριό Λίμνη Ευβοίας και ήταν κόρη

του Αθανασίου Μηνόπουλου και της Σοφίας Μπούμπουλη. Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της έμεινε στην Αθήνα, όπου γνώρισε και παντρεύτηκε τον σμυρνιό φαρμακοποιό Γεώργιο Καραγιάννη, αποκτώντας μαζί του επτά παιδιά. Με την κήρυξη του ελληνοϊταλικού πολέμου, μένει στα μετόπισθεν. Λυπημένη που δεν μπορεί να φύγει για το μέτωπο, αποφασίζει ν' αναλάβει δράση στον τόπο της. Μαζί με τα τέσσερα μεγαλύτερα παιδιά της κατατάσσεται στον Ερυθρό Σταυρό και ύστερα από μια σύντομη εκπαίδευση γίνονται τραυματιοφορείς των πληγωμένων στρατιωτών που έφταναν πίσω στην Ελλάδα με το τρένο.

Το 1941 η γερμανική κατοχή αλλάζει τα σχέδια της Καραγιάννη. Θεωρώντας πως ο κάθε Έλληνας έπρεπε να ξεσηκωθεί για να διεκδικήσει την ελευθερία του κι όχι να περιμένει τους συμμάχους να τον σώσουν, πέρασε στον αντιστασιακό αγώνα. Επιστρατεύοντας τη «Σιωπηλή Στρατιά», τα έξι μεγαλύτερα παιδιά της δηλαδή, τον σύζυγό της, τρεις οικογενειακούς γιατρούς και ορισμένους φίλους της απόλυτης εμπιστοσύνης της, ίδρυσε μια μυστική ομάδα. Εδρα ήταν το σπίτι της στην Οδό Λήμνου 1, κοντά στην σημερινή πλατεία Αμερικής, στο κέντρο της Αθήνας. Έναν μήνα μετά τα πρώτα της σχέδια η ομάδα εξελίχθηκε σε αντιστασιακή οργάνωση και μετονομάστηκε σε «Μπουμπουλίνα» από την πρόγονο της Καραγιάννη.

Αναλαμβάνοντας επικεφαλής της, μια από τις πρώτες της ενέργειες ήταν η ανεύρεση και περίθαλψη στρατιωτών των συμμαχικών δυνάμεων που είχαν αποκοπεί από τις μονάδες τους κι αναζητούσαν τρόπους διαφυγής από τη χώρα. Αξιοποιώντας το δίκτυο των 100 και πλέον συνεργατών της, ανέλαβε το κόστος της διατροφής, της ιατρικής περίθαλψης και του ρουχισμού τους. Αρκετούς από αυτούς τους φυγάδευσε στη Μέση Ανατολή, με τη βοήθεια του καπνοβιομηχάνου Τάσου Παπαστράτου, του Αλέξανδρου Πάλλη, μετέπειτα πρεσβευτή της Ελλάδας στο Λονδίνο, και του Γεωργίου Αβέρωφ, γόνου της οικογένειας των εθνοευεργετών, του Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού και της συγγραφέως Ιωάννας Τσάτσου.

Η αντιστασιακή δράση της Καραγιάννη, ωστόσο, δεν πέρασε απαρατήρητη από τους γερμανούς κατακτητές και τον Σεπτέμβριο του 1941 συνελήφθη μαζί με τον σύζυγό της. Στις φυλακές Αβέρωφ ισχυρίστηκε πως ήταν σε διάσταση με τον σύζυγό της και μάλιστα δήλωσε το πατρικό της όνομα. Έτσι, κατάφερε να απαλλάξει τον άνδρα της από τις κατηγορίες κι αφέθηκε ελεύθερος δύο μήνες μετά τη φυλάκισή του. Η ίδια παρέμεινε πίσω από τα σίδερα μέχρι τον Μάρτιο του 1942, αφού πρώτα είχε περάσει ιταλικό στρατοδικείο, αλλά απαλλάχθηκε λόγω έλλειψης στοιχείων. Η παραμονή της στη φυλακή τη βοήθησε να ενισχύσει το δίκτυο των συνεργατών της, συστρατεύοντας στον αγώνα της μέχρι και τους

δεσμοφύλακες, οι οποίοι της μετέφεραν πολύτιμες πληροφορίες των ναζί.

Κατασκοπεία - Δολιοφθορά

Βαδίζοντας πλέον στο μονοπάτι της κατασκοπείας και της δολιοφθοράς εναντίον του εχθρού, μάζεψε γύρω της πολλούς πατριώτες, τους οποίους έστειλε σε θέσεις-κλειδιά των δυνάμεων κατοχής, κλέβοντας σημαντικές πληροφορίες για τον εχθρό. Αυτά τα στοιχεία μεταβίβαζε στους συμμάχους, καταφέροντας τελικά σημαντικά πλήγματα εναντίον του Τρίτου Ράιχ. Ανατινάξεις αεροδρομίων, καταβυθίσεις υποβρυχίων και νηοπομπών ήταν μερικά μόνο από τα πλήγματα που έγιναν χάρη σε εκείνη. Ακόμα, τροφοδοτούσε με πολεμοφόδια από τις αποθήκες των στρατευμάτων κατοχής και φαρμακευτικό υλικό από την αποθήκη του συζύγου της αντάρτικες ομάδες της υπαίθρου.

Η οργάνωση διώχθηκε ανηλεώς από τη Διεύθυνση Ειδικής Ασφάλειας του Κράτους, κάτι που οδήγησε στη μεταπολεμική δικαστική καταδίκη των μελών της. Το καλοκαίρι του 1944 η «Μπουμπουλίνα της Κατοχής» έπεσε τελικά στα χέρια των Γερμανών. Οι πληροφοριοδότες τους κατόρθωσαν να εντοπίσουν αντιστασιακούς και μέσα από βασανιστήρια απέσπασαν τις πληροφορίες για τη δράση της Καραγιάννη και των συντρόφων της. Την περίοδο εκείνη η ίδια νοσηλευόταν σε νοσοκομείο λόγω της εξασθένησής της και μολονότι πληροφορήθηκε για την επικείμενη σύλληψή της δεν θέλησε να κρυφτεί. Πίστευε ότι επωμιζόμενη τις ευθύνες της θα έσωσε τους συνεργάτες της που ήταν στα χέρια των Ες Ες, αλλά και των παιδιών της που βρέθηκαν μαζί της στα κρατητήρια της οδού Μέρλιν.

Στο εκτελεστικό απόσπασμα

Ακόμα και μετά τα φρικτά βασανιστήρια που δέχτηκε δεν λύγισε και με τις βαριές

κατηγορίες της αρχηγίας οργάνωσης, κατασκοπείας σε βάρος των Γερμανών και σαμποτάζ να τη βαρύνουν υπέγραψε ουσιαστικά τη θανατική της καταδίκη. Το σούρουπο της 7ης Σεπτεμβρίου 1944 μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου κι από εκεί τα ξημερώματα της επόμενης ημέρας στο εκτελεστικό απόσπασμα. Τουφεκίστηκε μαζί με άλλους 70 αγωνιστές της Αντίστασης, έναν μόλις μήνα πριν από την Απελευθέρωση. Οι επικεφαλής των Ες Ες Βάλτερ Σιμάνα και Βάλτερ Μπλούμε, παρακάμπτοντας τις οδηγίες, οργάνωσαν την τελευταία εκτέλεση στην Ελλάδα. Η Καραγιάννη έπεσε, σύμφωνα με τις μαρτυρίες, φωνάζοντας «Ζήτω η πατρίδα! Ζήτω η λευτεριά!».

Πηγή: tanea.gr